

[Lannung.]

ster eller udenrigsministeriets direktør med hensyn til Blechingbergs forflyttelse til Bonn. Det slår en pæl gennem vedholdende, men grundløse rygter, som man har haft meget travlt med.

Jeg kan, jo mere jeg ser på de forskellige kendsgerninger i denne sag, ikke se rettere, end at et i høj grad afgørende og skelsættende punkt var Blechingbergs udnævnelse til kontorchef og dernæst hans udnævnelse til assisterende afdelingschef. I hvert fald kunne det, der passerede de sidste, skal vi sige 4 år før Bonn, i det omfang, det efter det foreliggende var rette vedkommende i udenrigsministeriet bekendt, ikke være af meget væsentlig betydning. Udnævnelsen til Bonn var vel for så vidt i høj grad en konsekvens af den afgørelse, der blev truffet om udnævnelse til kontorchefstillingen. Dette er jo meget vigtigt, hvis man vil placere et ansvar.

Udnævnelsen til Bonn var jo, efter hvad jeg forstår, ikke noget avancement, nærmest tværtimod en vis degradering, hvad Blechingberg efter sin første reaktion også selv fandt. Det er rigtigt og særlig let at se bagefter, at fejlen var, at Blechingberg overhovedet blev udnævnt til kontorchef, og især at han fik lov til at blive i tjenesten så længe; det er vi enige om, men beklagelsen heraf må jo i større eller mindre grad alle de skiftende udenrigsministre og direktører fra Christmas Møllers tid i 1945 og fremover til Bonn dele.

Det er derfor særlig uretfærdigt med de urimelige personlige angreb, der har været rettet mod den højtærede statsminister. Hvad der nu er det vigtigste, er med henblik på fremtiden at drage lære af denne beklagelige sag og foretage fornødne reformer. Det er bedre at tænke konstruktivt på fremtiden end at strides om fortiden.

Den højtærede statsminister omtalte i denne forbindelse den nedsatte kommission om udenrigstjenesten. Må jeg om et af de spørgsmål, som sagen efter vor opfattelse rejser, og som også har været omtalt både i pressen og her, sige, at jeg altid har ment, at den nuværende udetillægsordning for udenrigstjenesten er alt andet end ideel. Jeg tænker her på ordningen, for så vidt som den giver eller omfatter faste repræsentationstillæg uden hensyn til den enkeltes

faktiske repræsentationsudgifter, herunder uden hensyn til i hvilket omfang og til hvilke formål den pågældende diplomat anvender statens penge. Jeg tvivler ikke et øjeblik på, at de fleste vil være indstillet på at anvende tillægget samvittighedsfuldt og loyalt, uden at jeg dog er sikker på, at det rent faktisk anvendes formålstjenligt. Men det er på den anden side også givet, at der findes eksempler på, at beløbet, så vidt man kan skønne, ikke i rimeligt omfang anvendes efter sin bestemmelse. Der er jo tilmed poster, som man somme tider i inderkredse hører karakteriseret som sparekassestillinger, hvormed menes, at dér er forpligtelserne så forholdsvis beskedne, at der kan opsøres en hel del af tillægget. Der kan også være tale om, at repræsentationspligterne eller -opgaverne inden for det enkelte tjenestested er urimeligt ulige fordelt, så at nogen rammes uforholdsmæssigt i forhold til andre. Personlig har jeg fra tidligere medlemskab i udetillægsnævnet haft mine betænkeligheder med hensyn til hele dette udetillægssystem, og under udenrigstjenestekommissionens virksomhed har jeg da også på et tidligt tidspunkt, længe før Blechingbergsagen gjorde det aktuelt, forvissnet mig om, at der bliver lejlighed til at se nærmere på hele dette spørgsmål og eventuelt søge reformer eller en nyordning gennemført.

Efter programmet er dette et af de spørgsmål, vi sammen med andre spørgsmål skal til at behandle i den nærmeste fremtid, og vi må da overveje de forskellige muligheder, herunder om vi eventuelt skal gå til en ordning, hvorefter disse repræsentationsudgifter eller en væsentlig del deraf efter visse nærmere regler kan afholdes efter regning. Det er et spørgsmål, om der ikke er fejl i selve aflønningsprincippet, om det ikke var bedre, om særlige udgifter i statens interesse blev afviklet uden for gagen.

Når det i byretsdommen siges — jeg beder om tilladelse til et kort citat — at

„han“ — Blechingberg — „regnede med at kunne bringe sin store gæld ud af verden, når han fik en chefspost i udlandet“, forstår man, at den jævne borger bliver noget desorienteret. Denne sag og det røre, den side af sagen, som gælder anvendelsen af de 72 000 skattefrie kroner eller vel specielt den del af beløbet, der svarer til repræ-